

Blöff (2000)

A közösségi média világában az emberek impulzusokra vágynak, gyors reakcióra, azonnali megjelenésre, figyelmet megragadó képkockákra, energikus és lényegre törő másodpercekre. Eredendően a mozgóképkultúrának hosszas kifejtésre volt lehetősége, amely betudható a technológia kezdetlegességének, anélkül, hogy bármiféle degradálás vagy lesajnálás érné a filmipart. Mégis milyen eszközök álltak rendelkezésre? Például az igényes dialógusok, a fantáziadús montázsok, a humoreszk és a tragédia fokozása. A szarkazmus a rendezők segédeszköze volt, elvégre megjelenik a vígjátékokban, a filmdrámákban, a western-, valamint a gengszterfilmekben is. Az utóbbi a legfigyelemreméltóbb mind közül. Egy olyan műfaj, amelyik vérben gázol, leszámolások tömkelegét mutatja be, és nemcsak modernellenes, hanem még feudális is. A legtöbb maffia-, vagy gengszterteória igaz történeten alapszik – talán ezért is annyira csábító –, viszont a valóságon túl hatalmas szerep jut a romantizálásnak és a hiperbolának.

A *Keresztapa-trilógia*, *A sebhelyesarcú*, *a Nagymenők* mind egy visszaemlékezés filmvászonon való megjelenítése, amelyek osztatlan sikert arattak. Van azonban egy kreált sztori, amely hasonló elismerésben részesült, és még szórakoztató is. Az említésre méltó produkció nem más, mint a *Blöff*. A Guy Ritchie rendezte remekmű 2000-ben jelent meg, amely méltó lehetne „a korszakunk egyik nyitánya” címre is. Egyszerűen briliáns, izgalmas és minden tabut nélkülöz. A szereplőválogatás kiváló, Brad Pitt alakítása zseniális (ma már ez alig mondható el róla), és ami külön érdekes, hogy az akciófilmekből ismert Jason Stathamnek egy olyan korai arcát pillanthatjuk meg, amely a színész alternatív sokoldalúságát képes feltárni. A karakterek antihősök, olyan „civilek”, akik szerencsétlenségükkel és esetlenségükkel tűnnek ki a tömegből.

A *Blöff* az igényes brit humor megnyilvánulása. Nem csupán a film összessége poénos, hanem minden képkockája, rövid jelenete, minden megszólalása, fél párbeszéde, mimikája, gesztikulációja, elszólása. Nem lehet nem nézni, és aligha lehet elkalandozni miközben feltárnak a félreértések, végbemennek a cselszövések, a kegyetlenkedések, a szereplők közötti kommunikációk. A *Blöff* egy magaskultúra (a réteg és a populáris elemek egyvelege), egy egyszeri és megismételhetetlen végtermék, ami azért is releváns, mert a rendező a soron következő alkotásaival képtelen volt megugrani a *Blöff* színvonalát.